

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. הַתִּאֲנָה תִּנְטָה פִּיָּהּ
וּהַגִּפְּתִים יִסְמְדוּ רִיחַ קוֹמִי
לֶךְ עֲרִיזִי יִפְתִּי וְלִכִּי לֵךְ;
שִׁיר הַשִּׁירִים ב' יג
2. וְאֶבְחַד אֶת שְׁלֹשַׁת הָרָעִים
בִּירֹחַ אֶחָד וְתִקְצַר נֶפֶשׁ בָּהֶם
וְגַם נֶפֶשׁם בְּחֻלָּה בִּי;
3. וְהִתְנַחֲלֹתֶם אִתָּם לְבָנִיכֶם
אֲחֵיכֶם לְרֵשֶׁת אֲחֵיהֶם לְעֹלָם
בָּהֶם תִּעְבְּדוּ וּבְאֵזוֹכֶם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאֵזוֹל לֹא תִרְחָד
בּוֹ בְּפָרֶךְ;
וְקָרָא הֵם מוֹ

לעזי רעט"י

פרונצ"ש [פרונצי"ש].
קפלים.
פוכיצ"ש [פויצונ"ש].
פטמות.
אנקיישנ"ץ [אינקריישנ"ט].
מגעיל, דוחה.
בטנ"ט. צלצול (של
פעמונים).

מוסף רש"י

[illegible]

תום' הרא"ש

ואִנֵּה נפסלת בטבול יום. והא דאמרין בפ' אלו עוברין המקשה של חולין והושע והשמן של תרומה אם נגע טבול יום במקצתו פסל מקום מגעו והכא אמרין דהא פסל כלל וייל' הדתם מירי שהן גוש בקצרה ויטבירן בפני עצמן: **את'** דימזע דרבנן ומפקע חלה דרבנן. כמאן משמע דתרומה בטל ברוב מדאורייתא והא דרביש ליה כסיפרי את מקדשו ממנו מה שאתה מרים ממנו

חייבת צהלה. ולא אמרינן דתרומה פוטרת לה ואע"ג דתרומה אינה חייבת צהלה מדומע חייב צהלה מ"ט דדימיע דרבנן הוא דמלאורייתא חד בתרי בטיל דכתיב (שמות כג) אחרי רבים להטות ורבנן הוא דלאררין אחד ומאה הלכך לא אחי דימיע דרבנן ומפקע חלה אפילו בזמן הזה דקסברי ר"מ ורבי יהודה חלה בזמן הזה דלאורייתא: **ופטרינן מה צהלה.** דמפרש לקנן דקסברי חלה בזמן הזה דרבנן ואחי דימיע דרבנן ומפקע חלה דרבנן והיינו דאמרן לעיל [מ"ז] תני ולא סבר לה דהא חזינן דלרבי יוסי חלה בזמן הזה דרבנן וסבירו הך רבנן דמיימי ראיה מהכא דכי היכי דקאמר ר' יוסי חלה בזמן הזה דרבנן הוא דרין לתרומה: **ולגמא** אע"ג דהא חזית מהכא לר' יוחנן דאמר חלה אפילו בזמן הזה דרבנן ומפקע חלה אפילו

יוסי חלה דרבנן אפ"ה סמירא ליה
תרומה לאורייתא וליכא הכי נמי
מסתברא דקא בעית לאתויי: **נחשיבוי**
בחלה. דכתיב בחלה (במדבר טו)
ובאכס אל הארץ והרי צלו: **נחשיבוי**
נחשיבוי נמשא. * דצמערר כתיב
(דברים ד) תצואת זרעך עד שיצא
כל אחד ואחד את שלו: **בותנ'**
פגה. סמדר. כך באשה עודה מיוקת
קרו לה פגה כל זמן שאין לה סימן
ללא צדדים ולא בשערות: **בוחל**.
כספרי גדל קצת כדנני גזמרא
התאים משיבולו כך שיש לה סימן
דדין קצת שידוע שהציצה שתי שערות
וערה היא: **אמל**. גזמ' מפרש לה לשון
נוטריקון יצתה מלאה שיש לה סימן
מובהק צדדיה וקומן מפרש סימנין
במתני'. והיא גזמרת: **בוזו**. אפי'
כשהיה צנורה אביה וכאי כו' דכתיב
(במדבר ג) בצנוריה צית לציצה לה
שחצ נעוריה לציצה: **איוו** היא סימנין.

אָלמל קאָי: קמט. פֿרווײַס. שגדל
דדיה עד שפּול מעט על החוה
ויראה כקמט: משיטו. גדולים יומר:
הפיעומט. ראש הדד כמו (סוכה דף
ד): ניטלה פיעומט: עוקן. כמו)
עוקי האָגס: (עוקין פֿאָם פֿאָם פֿאָם)
פּוּרײַס זעל. חורו של דד שהמיוק
יונק ופיעומט היינו סביבות עוקן:
גב' משיטלו. חייבין זמעשר:
משיטין ראשיהן. שמשטין כשמגדלין.
הכא נמי משיטמה הדד ויראה זו
סימן שמגדיל: זחלה זי. גדלה עלי.
אדם הקן זדבר נראה לו כגדול.
אנקייסן זעל. מייחד להו. שפחמיו
מייחד לאנשים עצדיו ואינו מפקירן
משום זושט: מחליף להן. את של זה
זזה ואינו מקפיד על זושטן: לערבי.
מפקיר שפחמיו לערביים ונוהג
זכן מנהג הפקר: משיטקשטו.
כמו (סוכה דף ע:). מקשקש לפיו
כזוג זטניט זעל. כלומר גדולים
הרבה: חוטט. ספק: משיפיל.
ספק: משטקיע עטרה. שגדול עטרה
ועז ומוקף עטרה והיינו שיעורק
לדא"ר יוסף נמי זמתנייטיה נותן
ידו על העוקן ושוקע וסוהא לחזור:

הכר

יוצא דופן פרק חמישי נדה

ק חמישי נדה

ואינה נפסדת במבוא יום. וא"ת צללו עוברין (פסחים דף מד.) גבי מקפה של חולין ושמן ושמן של תרומה קאמר דאם נגע טבול יום במקמהו ופסל כלו במגעו וי"ל דהתם מיירי בשעשאו גוש בקערה: **א**ת"י דימוע דרבנן ומפסק ה"ה דרבנן. מכאן מביא

סלת כטכול יום דברי
 ו"ש פוטריין מן החלה
 וזמה דאורייתא חלה
 תרומה דרבנן חלה
 מא קסבר רבי יוסי
 תי דמוע דרבנן ומפקע
 מרת חלה דאורייתא
 נקע חלה דאורייתא
 תרומה בזמן הזה
 וכדאהדר רב הונא
 רב הונא בריה דרב
 רבנן דבי רב דיתבי
 וזמה בזמן הזה דרבנן
 שבע שכבשו ושבע
 לא נתחייבו ב' במעשר
 ו למ"ד תרומה בזמן
 דרבנן ד' דתניא אי
 ו לה שנים ושלשה
 בבביתא כולכם אמרתי
 כי אסקניהו עזרא לא
 משל משלו חכמים
 ל פנה עודה תנוקת
 ה בזו ובזו א"אמר
 תה ובמעשה ידיה
 ביון שבגרה שוב אין
 סימנין ר' יוסי הגלילי
 תחת הדד ר"ע אומר
 אי אומר משישחיר
 כדי שיהא נותן ידו
 ושוהא לחזור: גמ'
 בתיב יתתאנה חנטה
 רים כדתנן יתתאנים
 בר בר חנה אמר רב
 בעיית אימא מהכא
 גם נפשם כחלה כי
 ה: ואיזהו סימנים ר'
 שיעלה הקמט: אמר
 קמט ממש אלא כדי
 ונראית כמי שיעלה
 ל ברק באמתיה ויהב
 תה שמואל למעמיה
 הם תעבודו לעבודה
 מואל מיוחד להן רב
 ששת מסר להן לערבי
 וראל: רבי יוסי אומר
 מואל יעקצו של דד
 ת ר"א בר צדוק אומר
 יוחנן בן ברוקה אומר
 משיכסוף אוקונה לה
 ראש החוטם ר' יוסי
 ר"ש אומר משנתמעך
 חכף

בר' להחמיר לענין מילואין: **ב**ר' און לעצדיס זושט ואס
 (דף נה:) **ג**צי אתרוג מ
 נו דומיא **ד**ד **ד**גי **ד** ליי
 מהלך **ה**עצד כעניי
 וזכר **ו**א"כ צשליי מסכת ע"ו
 (ורב) יהודה לא קבל עוני
 ששן **ז**ד ע: **ז**צטי בר טבי

א' של חולין וא' של תרומה ולפניהן שתי סאין א' של חולין וא' של תרומה לתוך תרומה נפלה וקא"ר יוחנן והוא שרבו חולין על א' להשל אלא ברבייה שרי מז התורה:

וס' הגירסא בס"פ ול"ג גירסא זו דאדרבה כי תבואו משמע

(ח) נראה דל"ל כן הגירסא כתובה בספרים רק בתוס' כתבו דלא נהירא וכו'.

מז.

עין משפט
נר מצוה

צ"ח א מ"י פ"ח מהל' טומאת
אוכלין הלט"ו:
צ"ט ב מ"י פ"ו מהל' זכורים
הל"ד:

[illegible]

וּמִן הַר אֵלֶּה הָרָא"ש (ה)

[illegible]